

ulighed i beskatningen, der fremkommer for de omvurderede ejendomme i forbindelse med konjunkturstigning i vurderingsperioden, fordi omvurderingerne foretages efter omvurderingstidspunktets prisniveau. Udvalget foreslår derfor disse ulemper imødegået, ved at man fremtidig lader omvurderingerne foregå efter hovedvurderingens prisniveau. Regeringen har kunnet tiltræde udvalgets forslag herom, ligesom man har kunnet tiltræde de øvrige af udvalget i forbindelse med omvurderingsreglerne foreslåede ændringer.

Med hensyn til spørgsmålet om vurderingen af landbrugsjorden i yderzonerne har problemet været dette, om man i alle tilfælde skal lade sådan jord vurdere efter den såkaldte bondegårdsregel i statsejendomsskattelovens § 14, eller om man — således som man siden en lovændring i 1963 har gjort det, for så vidt angår jord, der er kommet til omvurdering, i første række i anledning af salg — skal lade jord som i forventning om overførelse til inderzone har en højere handelsværdi, vurdere herefter.

Udvalget peger i sin redegørelse på de forskellige momenter, der tæler for den ene og for den anden løsning af problemet og har under hensyn hertil opstillet to alternative forslag, idet udvalget påpeger, at det endelige valg af løsning må bero på, hvorvidt man vil tillægge de planlægningsmæssige eller de skattepolitiske hensyn prioritet.

Regeringen er efter overvejelse af spørgsmålet af den opfattelse, at det er betænkeligt, såfremt der gennem vurderings- og beskatningsreglerne beredes vanskeligheder for den planlægning gennem zone-udragning, der finder sted. Den samfundsmæssige interesse i disse foranstaltninger er så stor, at de skattepolitiske hensyn må vige. Regeringen har derfor tilsluttet sig det første af de af udvalget opstillede alternativer, således at det foreslås, at man vender tilbage til den tidligere ordning, hvorefter landbrugsjorden i yderzonerne i alle tilfælde vurderedes efter bondegårdsreglen.

I det af udvalget udarbejdede lovudkast og bemærkningerne dertil har udvalget — ud over de i redegørelsen behandlede to hovedspørgsmål — tillige taget stilling til forskellige detailspørgsmål i vurderingsbestemmelserne, udvalget har ment burde være løst til 13. alm. vurdering.

Regeringen har også kunnet tiltræde disse ændringer, og det foreliggende lovforslag og bemærkningerne til de enkelte bestemmelser deri svarer derfor i alt væsentligt til udvalgets lovudkast og bemærkninger, idet der i forhold til udvalgets lovudkast alene er foretaget en mindre fravigelse med hensyn til § 1, punkt 26, hvilken fravigelse er omtalt i bemærkningerne dertil, ligesom man har ladet ind-

føje en enkelt yderligere bestemmelse (forslagets § 1, punkt 28).

Til lovforslagets enkelte bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

ad 1. Efter reglen i statsejendomsskattelovens § 1 skal almindelig vurdering finde sted i 1956 og derefter hvert 4. år. I henhold til denne bestemmelse har der sidst fundet almindelig vurdering sted i 1960 (12. alm. vurdering). Den almindelige vurdering, der efter reglen skulle have fundet sted i 1964 (13. alm. vurdering) er derimod ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 blevet udskudt et år, således at den først finder sted i 1965. Den pågældende lovbestemmelse har imidlertid ikke ændret tidspunkterne for de følgende almindelige vurderinger, for hvilke tidspunkterne derfor fortsat beror på den gældende regel i statsejendomsskattelovens § 1, således at f. eks. året for den 14. alm. vurdering efter denne bestemmelse uændret er 1968. Det vil imidlertid medføre vanskeligheder for vurderingsmyndighederne og statens ligningsdirektorat, såfremt vurderingsperioden mellem 13. og 14. alm. vurdering kun bliver en 3-årig periode. Da det må anses for hensigtsmæssigt, at der således fremover fremdeles bliver et interval på 4 år imellem de almindelige vurderinger, foreslås bestemmelsen i statsejendomsskattelovens § 1 derfor ændret derhen, at almindelig vurdering finder sted i 1965 og derefter hvert 4. år, således at 14. alm. vurdering herefter kommer til at finde sted i 1969, 15. alm. vurdering i 1973 og så fremdeles.

ad 2. Efter den gældende regel i § 2, stk. 2, nr. 1, skal der foretages omvurdering af ejendomme, på hvilke der er afholdt bekostninger til forbedringer af bygninger eller grunden, når bekostningen udgør mindst 5.000 kr. (heri medregnet værdien af ejers eget arbejde og egne materialer).

Det anførte bekostningsbeløb på 5.000 kr., der betinger omvurdering, blev fastsat i 1956. Under hensyn til den siden da skete prisstigning foreslås det nu, at beløbet forhøjes til 10.000 kr. Samtidig foreslås det dog, at en bekostning for at udløse omvurdering tillige skal udgøre mindst 5 pct. af den hidtidige ejendomsværdi. Ved de således foreslåede ændringer undgås det herefter, at bekostninger, der enten absolut eller relativt er af underordnet betydning, giver anledning til omvurdering.

Samtidig foreslås 2 redaktionelle ændringer i bestemmelsen. For tydelighedens skyld foreslås det at nævne „nybygninger“ jævnsides med „forbedringer af bygninger“, og ordene „ejendomme på hvilke“ foreslås ændret til „ejendomme, med hensyn til hvilke“, fordi forbedringer af grunde ofte